

אמר עזמות

(סוף מעמוד ב')

באחד הימים התווכחו סטאלין וטרוצקי יהת-ננחו זב"ז בעניני השקפות-עולם שונות. — אמר-נא טרוצקין — פתח פתאום לגין — אם לטובת רעיוננו אצוה לך להיות מנהל בית-זונות, התסכים?

— מוכן שלא! — ענה טרוצקי וצחק.

— ובכן, בטוח אני, כי סטאלין יהו א יסכים! הרי שהוא בולשביק יותר נאמן ממך.

הואיל והאריכו בתולדותיו של סטאלין, כדאי למסר קצת „ביאוגרפיה" של א ש ת ו... .

עד כמה שלא יהיה הדבר מוזר, שמת של אשתו של סטאלון הוא „הללויה". הוא כיום בת

31 שנה וסטודנטית היא באקדמיה התעשייתית של מוסקבה. היא מתמחה במקצע המשי המלאכו-

תי, באופן כזה יש לומר שגם היא עובדת להצלחת התכנות של חמש השנים...

עתונאי אמריקאי המפרסם את פרטי המח-קרה של „תכנית חמש השנים" מספר ש נ ד י-

זי ד ה ה ל ל ו י ת היא אשתו השניה של סטאלין. היא ילדה לו את וואסילי הקטן ואת סויטלאנה הקטנה.

אולם מה משונה הדבר! שמה של אשתו החוקית של הכופר הנדול — ה ל ל ויה ! ומצד שני, מוזר הדבר כי ילדיו של ה ד י ק ט ט ו ר

הכוביטי נקראים בשמות הרחוקים כל כך ממרד ורוח סערה: וואסילי וסוויטלאנה .

מדוע לא קראה האם הללויה את בנה בשם „איליין" (ע"ש לגין), ולכתה בשם „אוקטבריאנה" אי אפילו „פיאטילטקה?" (ע"ש חמיש השנים).

ומכיון שנתעוררה משנחה בזמן האחרון העיד של „הבנים ההורגים", התעורר גם תלמידי הצפתי דהתם ופנה אל רבו במכתב-מליצה עם תאדי כבוד ארוכים הבאים בר"ת גלוויים וסתומים כראוי לסופר טהיר מק"ק צפת, בהאי לישנא ממש:

לכבוד מורנו ורננו, כשכבה"נ וכ"ן כקש"ת מוהר"ד רבי עזמות שליט"א.

מורנו "נדול! בכל פעם שאני לוקח את „דאר היום" לקרא בו את ה„אמר עזמות" — לבי יתחמץ בקרבי על אשר אינני מוצא בו את השם של עירנו הפדושה צפת תובכ"א. כבר רציתו פעמים רבות ל„שגם את מתני" ולנסות את „נוצתי" לכתב לך מכל המתרחש גם אצלנו, אבל חשבתי: מי אנכי לכוא ולהתיצב לפני מלכים מאן מלכי רבנן? ברם, בראותי שאין מתעורר בצדק, אמרתי: „במקום שאין אנשים, השתדל להיות א י ש!" וקבלתי

עלי „בלי נדר" לכתוב לכו תורתו בכל פעם על כל הנעשה כאן.

וזה החלי בעזוה"י

ואתחיל מענינא דיומא, כמובן, מהמשלחת שהוזמנה לסוכנות לרון על עתידותיה של צפת —

ובכן, „שלשה האריות שבחבנרה", שבו, ברוך השם, לעירנו וקראו לאספה כדי למסור דין וחש-בון, כנהוג. לאספה זו הזמנו כל ה„פני" של צפת.

אני הצלחתי להתגנב אל אחד ההדרים הצ-דדיים של המלון המרכזי, עשותי את אזני כאפר-כסת והקשבתי רב קשב לכל מלה ומלה.. והנה, שמעתי בקורת חריפה, דברים כדרכנות, נגד ה„אברך-משי" מהבנק, שלא רק שלא מילא את תפקידו אלא גם „קלקל את כל הענין" וחברי המש-לחת שבו בלעומת שנטעו.

רי היים לא יכול לעמוד בפני הבקרת הקשה, קפץ ונשבץ No More כלומר: „יותר לא אתערב בעניני צפת". ואתריו ענו כלם מלא :

„הלואי והיה זה אמת!...

ומכיון שאנו עסוקים בבנקאים נימא גם בהם טילתא.

אתם זוכרים בודאי את הענין עם מורי צפת והשטרות שקבלו מאת הסוכנות בערכות „מסד", שהבנק בצפת לא רצה לסדר להם הדיסקונטח רק נגד ערבות נוספת של שני מורים „כטוחים". ואה-רי כל זה קבלו ע"ת השטרות רק 50 אחוז במזו-

מנים. הענין הזה, שנשמר בסודי-סודית נתגלה בר-בים ונתפרסם בזמנו בדא"ה.

מכיון שלא יכלו להכחיש את הדבר הזה וכדי למחות את הרושם „נפלו על המצאה" וסניף מורי הנה"ע פרסם תודה גלויה ל„מנהל הבנק", ל„סופ-ריו", ול„מנהל החשבונות" (כגון שמודים בהדסה לרופא, למילדת ולאחיות), בעד יחסם הטוב ובעד העזרה שהם „מולידים" תמיד למורים.

התודה הזאת הרגיזה את „הקאוואס הזקן" של הבנק וחמתו בערה כו. הכיצד? — שאל הקאוואס — והיכן אנכי? אם יש מקום להודות, הרי מגיעה לי התודה בראש וראשונה! אלמלא אנכי, שהנני פותח את הבנק כיצד יכלו המנהל, הסופרים וכנהל החשבונות להכנס פנימה ולהגדיל את הסדרם עמכם?

יש לקוות, ככה הובטה לקאוואס הזקן, שבהז-דמנות שניה כשידרשו יותר ערבונות ויתנו רק 25 אחוזים במוזמנים, יזכירו לטובה גם איהו, בעת ח י ת..

תלמידך השותה בצמא את דבריך . א י ש

ולכבוד הוצאת הספרים ליובל של משוררני החיב ש. טשרניחובסקי, אמסור לכם בזה מעשיה קטנה, שעברו עליה כמה גלגולים בעתונות האירו-פית: ב„טיימס" הלונדוני, ב„פסלידני-נוכוסטי"

(„תארץ" ברוסית) חיו"ל קודם בפריז ואח"כ בתל-אביב, ב„בורס אניפסיין" המצרי וב...

אבל, מוטב שאספר לכם קודם את ספור-המעשה.

מה בין תרנגלת-הודו לבר-איוזה?

לפני זמן מה סופר בעתוני חו"ל על מקרה מרעיש, שקרה בכפר איסבי על ידי ברוססה התורכית שבאסיה הקטנה, ומעשה שהיה כך היה:

על גג ביתו של מוכתר הכפר מוחמה אפנדי, קינן זוג חסידות, זוג חמד להפליא. באחד הערבים, בשוב הזוג ללינת הליל נפלה קטטה ביניהם. הח-סיד הבעל הוכיח את רעותו, וזו הצטרקה והגינה על עצמה בכל עז. אחוז-חימה קפץ הבעל ממקום למקום, קשקש, הכה בכנפיו, ולבסוף שלח בה את מקורו החד עד זוב דם על נוצותיה הצחורות.

כתקועה ישבה החסידה במקומה, רק ראשה הפנתה אתורנית ממחץ מכותיו של בן-זוגה.

לבסוף הרפה ממנה החסיד ועף אל הקן הס-מוך. קמה מהומה. חיש התקבצו כל החסידות מסביב, רעשו, צווחו וקשקשו. לאחר התיעצות סוערת מהר החסיד אל קנו, התנפל בשצף-קצה על אשתו החסידה והמיתה. אחר אחז באחד האפרו-חים ויזרקנו החוצה. אז נודע פשר הדבר: האפרוח היה אפרוח של ר נ ג ו ל-ה ו ד ו.

כל הכפר היה כמטקחה. לאחר חקו"ד נתגלה הסוד. ימים מעטים לפני המעשה התגנב נער הכפר

אל קן החסידות והחליף את ביצת החסידה בכיאת תרנגלת הודו.

וכך התנקמו ב„בוגדת".

מעשה זה מספרים לילדים בבתי הספר, אבל מה שרציתי לספר ל כ ב ם בזה, הוא, שהמעשה הזה אשר הופיע ב„פסלדניה נוביסטי" רק לפני חודש ימים בערך, וגם ביתר העתונים בזמן האח-רון, — ימצא הקורא העברי בספור „מעולם החסי-

דות" של ש א ו ל ט ש ר נ י ה ו ב ם ק י, שגדפם לפני כמה שנים ב„עולם הילדים", דף 319—320, אבל בשני קל: הביצה המוחלפת היתה של בר-איוזה..

אכנס, ידענו כי טשרניחובסקי הוא משורר, אבל שהוא גם נביא וידע מה שהעתונים יכתבו א ה ר י כמה שנים — זאת לא ידעתי!

ולסוף — אם תעברו ברחוב בן-יהודה בירוש-לים מל ה„כרמל מורחיי" וראיתם בעיניכם שלט צנוע החקוק על גבי הדלתות ועליו כתוב לאמר:

„כ א ז ס ו ת פ י ם ע י נ י ם ש ל ג ר ב י ם".

מכאן אזהרה לכחורים ולבחורות, שיש לא רי אזנים לכותל כי גם עינים לנרכים, ועינים פתוחות...